

Potser vindrà la pluja

Que no ploro, que ja no en sé, que se m'entela l'ànima els matins cendrosos de dilluns

Foto: ArTeTeTrA

Si em veiessis avui, tornaries a dir-me Fas cara de tardor. I aquest cop potser et diria que fa setmanes que se m'ha instal·lat l'hivern entre la pell i la sang i que tinc novembre congelat a les venes. Que no trobo la manera de fer-lo ploure. Que no ploro, que ja no en sé, que se m'entela l'ànima els matins cendrosos de dilluns i no puc ni dibuixar el seu nom a les finestres. Que se m'ha aturat la vida en el desig de silenci. Que no m'acostumo al fred i torno a dormir amb jersei de llana i bosses d'aigua calenta. Que hauria trucat avui per dir Ho sento, per dir Em moro de fred però m'agradaria que vinguessis al barri a prendre una cervesa en qualsevol terrassa mentre

fumes una cigarreta rere l'altra i m'expliques com et passa la vida pel cos i no puc evitar tornar a imaginar-me com era jo quan en tenia vint-i-pocs i desitjar tenir menys por la propera vida.

La neboda m'envia un petó gros des de la pantalla del mòbil. Potser vindrà la pluja després d'aquest somriure.

* text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .